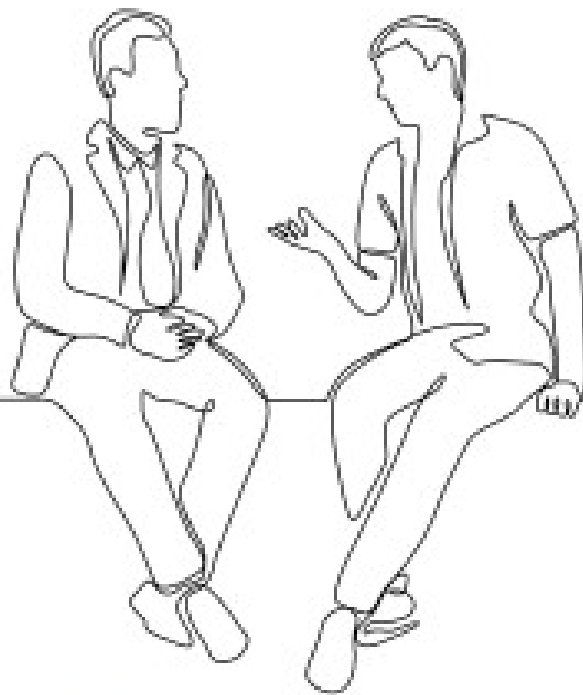

Cristian
Muntean

Cosmin
Neidoni

farmecul
discret
al mirării
un dialog epistolar

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2022

Cosmin Neidoni:

Prieten drag, nu peste mult se împlinește un an de la apariția editorială a dialogului nostru epistolar, *Ca o zi de Duminică*, și – îți mărturisesc cu deplină onestitate – nu credeam, la data apariției lui, că va ajunge la atât de mulți cititori și că se va bucura de primirea entuziastă a criticilor. Mie mi-a adus bucurie și limpezire. Răspunsurile tale, de fiecare dată modeste și calde, s-au așezat ca un strat de solară sapiențialitate deasupra nedumeririlor mele. Nu spun că acum sunt vindecat întru totul de îndoială, ci doar că, stând cu tine de vorbă, am avut bucuria de a găsi un confrate care să băjbâie cu mine în orizontul de lumină, penumbră și întuneric.

Deși, la finele dialogului nostru duminical, am ieșit – spuneam – cu sentimentul unui spor

indubitabil de cunoaștere, mai am în circuitul meu sangvin suficiente celule faustice care nu-mi astâmpără setea de înțelegere a lucrurilor și a lumii. În virtutea acestui sentiment, permite-mi, dragă prietene, să îți propun să începem un nou dialog.

Nu îmi pot imagina edificarea unui om în afara lecturilor. Ele răspund nu doar nevoii de cunoaștere în sens epistemic, ci și dorinței de a suprapune realității mefiente lumina unor lumi întrezărite salvator prin chipul cărților. Este important ce citim, dar cu timpul ajungem să înțelegem că din miile de cărți, doar câteva, de ordinul zecilor, merită recitite. Iertat să-mi fie clișeul, însă dacă în mod ipotetic ar trebui să te muți într-un alt loc, pe o insulă, să zicem, în spiritul lui Robinson Crusoe, care ar fi titlurile la care nu ai renunța? Care sunt cele zece cărți pe care le-ai lua cu tine?

Cristian Muntean:

Dragul meu prieten, mă bucură enorm întâlnirea cu tine în acest nou dialog epistolar. E o vreme de când nu ne-am mai scris, dar asta n-a împiedicat să ne auzim și să ne împărtășim din gândurile celuilalt. Nu pot să-ți spun cât de greu m-am dezlipit de dialogul cu tine... se sfârșea o lume... parcă ne luam rămas-bun pe vecie.

Sincer, am primit cu destule rezerve gândul tău de a merge mai departe în acest demers epistolar. Nici nu știu cum va fi această nouă experiență, mă bazez din nou pe intuiția ta în a găsi ceva de folos din dialogul nostru. În definitiv, ne creștem unul pe altul prin cuvânt. Dar acum simt că e ceva diferit. A intrat în mintea mea cititorul. Îmi va fi greu să fac abstracție de el, rămâne undeva în subconștient fără să vreau.

Și pe mine m-a surprins entuziasmul cu care a fost primită cartea, dar nici n-am fost atent la criticile legate de ea. N-aș mai vrea să insist, doar să-ți spun, la acest nou început, că-ți sunt recunoscător pentru emoția cu care am trăit fiecare întrebare-răspuns și pentru felul tău delicat de a crea atmosfera întrebării și de a construi răspunsuri.

Încerc să mă țin aproape de tine și în această nouă provocare.

Întrebarea mă pune un pic în dificultate. Mă gândeam, încă înainte de a citi începutul noului epistolar, să-ți răspund într-o altă formulă, să renunț la referințe bibliografice, atât de dragi mie, și să fiu desprins de „argumentele” lecturilor pe care le-am parcurs. Mărturisesc pentru cei ce s-au simțit agasați de titluri și autori în primul epistolar că singurul motiv pe care l-am avut în minte atunci era legat de disponibilitatea